

Hudba (ne)respektující...

Letní festivalová sezona skončila a hudební produkce se jako každý rok přemísť z veřejného prostoru do sportovních hal, kulturních domů nebo hudebních klubů.

S nejistotou danou rozměry počasí pořadatelé open air akcí vždy tak nějak počítají. Přesto se letošní rok nevyhnul nepříjemným karambolům. Některé festivaly učinily riskantní odbočku ve snaze omladit publikum, cílily na mladou generaci. A nutno říci, že se to nešetkalo s valným úspěchem. Přilákat mladou generaci, která je ve svém hudebním vkusu poměrně nestálá a která nerada opouští svou komfortní zónu, nebude jednoduchý úkol. Viděno optikou mého okolí, ideální line-up festivalu ušima mladého konzumenta hudby by byl osobní playlist ze Spotify. Na jednom pódiu by se po skladbách vystřídal třeba 50 interpretů.

Mladá generace si zřídka poslechne celé album. I já se čím dál častěji přistihnu, že si celé album nepustím dlouhé měsíce. Přesto mám své favory a ikonické kapely poctivě vyskládané ve svém playlistu. Mladá generace už tolik nevyhledává konkrétního interpreta či kapelu. Konzumuje obsah nahodile, vychytáváním zajímavých písniček například při sledování seriálů. Když se mladým hudba líbí, zapnou aplikaci Shazam, aby zjistili, co je to za skladbu, a šup s ní do playlistu. V lepším případě se s odstupem času začnou pít, co je to za interpreta, kterého si do svého playlistu zařadili.

Aby toho nebylo málo, proti živé kultuře vytáhl do boje pan Miloš Závora se svojí iniciativou Česko bez hluku. My Češi si často ohýbáme pravidla podle svých potřeb, vždyť ono se přece tolik neděje. Pak se hledají protiopatření, která jdou do druhého extrému, jímž jsou zákazy. Trpí tím pak celý kulturní, v tomto konkrétním případě hudební průmysl.

Na nás někdo pohlíží jako na „ouřad“, a tak někteří pořadatelé hudebních produkcí zkreslují údaje o počtech návštěvníků a cenách vstupného. Některé akce nenahlásí vůbec. Ve výsledku není okrádána „zlá OSA“, ale kolegové

z branže, v tomto případě rozuměj hudební autoři. A řada z nich není součástí hudebních těles. A nejsou okrádání pouze o honoráře z koncertů. Část odměn, ke kterým nemáme playlisty, jako jsou platby od provozovatelů hospod nebo obchodů, je rozdělována jako bonus podle toho, kolik si autoři vydělali přes OSA za koncerty. A v neposlední řadě jsou kráceni i na příspěvcích na novou hudební tvorbu, které OSA vyplácí a kdy se opět zohledňují příjmy vydělané přes OSA. Tím se finanční újma autorů hudby výrazně zvětšuje.

A tak se zdá, že hudební sektor nemusí ohrožovat toliko umělá inteligence, ale i člověk sám. Pořadatel hudebních produkcí, ať velký, či regionální, hudební těleso a samozřejmě v neposlední řadě autoři hudby, všichni jsou integrální součástí hudebního ekosystému veřejných produkcí. Pokud některý z těchto účastníků trhu chce urvat výhody pro sebe, činí tak vždy na úkor svých kolegů z hudební branže. Zdravě fungující ekonomické prostředí v západních demokraciích těží ze symbiózy politických a ekonomických institucí, které vytvářejí fungující infrastrukturu podepřenou právními a etickými normami, což ve výsledku stimuluje kreativitu a aktivitu jedince. Proto i na obyvatelé početně malá země jako Finsko nebo stejně velká země jako Švédsko produkují hudbu, která je úspěšná ve světě. Se správným morálním kompasem se může i Česko vrátit na vlnu úspěšného vývozního artiklu, jakým byli Antonín Dvořák, Leoš Janáček, Jaromír Vejvoda nebo Karel Svoboda, jehož hity zpíval Karel Gott, který by nikdy svého dvorního skladatele neobešel ani neopomenul zmínit u pořadatele.

Přeji nám všem inspirativní babí léto.

Roman Strejček
předseda představenstva OSA